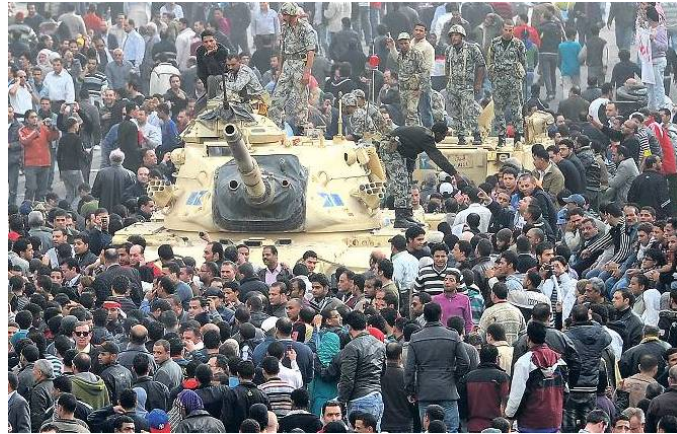

« اردو در مصر مرکز قدرت است »

اردو ممکن است از مبارک پشتیبانی نکند، هرگاهی اعتراضات توده‌یی افزایش یابد مصاحبه‌یی با گیلبرت اچکار

مصاحبه‌کننده: راوول ریگو

گیلبیرت اچکار ۵۹ ساله در سنیگال متولد شده و تا سال ۱۹۸۳ در لبنان زنده‌گی میکرد. امروز این سوسیالیست و یکی از فعالان ضد جنگ در مرکز مطالعات شرق و افریقا در لندن بحیث پروفیسور اجرای وظیفه میکند

قیامهای توده‌یی در کشورهای عربی گسترش مییابد. نقطه داغ جدید مصر، جائیکه حکومت از دیروز به اینطرف شبکه اینترنت را قطع و برای پولیس امر فیر صادر نموده است، مییابد. آیا میتوان وضع در آنجا را باوضع در تونس مقایسه کرد؟

خیر! در تونس نهضت ناخودآگاه رشد کرد، اعتراض طور برق آسا گسترش یافت. و اما در مصر وضع قرار دیگر است: تظاهرات از جانب اپوزیسیون سیاسی سازماندهی شد. آنان نه تنها علیه رژیم رئیس جمهور حسنی مبارک اعتراض دارند، بلکه بخاطر آن نیز اعتراض میکنند که موصوف میخواست تا پسرش را جانشین خود سازد.

آیا در مورد نتایج انتخابات پارلمانی ماه‌های نوامبر و دسامبر کدام واکنشی وجود دارد؟

قبل از انتخابات سال ۲۰۰۵ جورج دبلیو بووش بالای مصر فشار وارد آورد تا دموکراسی قلابی حفظ گردد. بدین ترتیب رژیم قاهره برای اخوان المسلمین که نیروی اپوزیسیونی قوی بشمار

میآید، اجازه فعالیت داد و آنان ۸۸ کرسی را در پارلمان بدست آوردند. انتخابات واقعاً آزاد ممکن برای اسلامیهستها نتایج خلیهها مطلوب شانرا ببار میآورد ویا اینکه حتی برنده انتخابات میشدند. انتخابات اواخر سال گذشته رامبارک بمنوال انتخابات قبل از سال ۲۰۰۵ سازماندهی کرد. نتیجه چنان شد که اخوان المسلمین اکنون صرفاً یک کرسی در پارلمان دارد.

وضع اجتماعی مردم در اعتراضات چه نقشی داشتند؟

از سال ۲۰۰۶ تا ۲۰۰۹ مصر موج عظیمی از اعتصابات کارگران رادرطول تاریخ جوان خویش پشت سر گذاشت واز همان زمان ببعده تخریسههای اجتماعی در کشورچندان فرونشست. مبارک تصور نادرستی داشت که گویا میتواند فشار درونی را تحت کنترل داشته باشد، هرگاهی از نیروهای امنیتی استفاده نماید- ولی برخلاف این مطلب منجر به انفجار شد که البته تونس مثال شتاب دهنده و تسریع این انفجار بود.

اپوزیسیون مصر متشکل از کدام گروهها هستند؟

در قدم اول درین تشکل اخوان المسلمین نقش دارند. در کنار آن نیروهای لیبرال قرار دارند که شخصیت رهبری کننده آنان آمرقبلی اداره بین المللی انرژی اتومی محمدالبارادی است. مبارک به دارنده جایزه صلح نوبل اجازه ندادتا در انتخابات پارلمانی خودرا کاندید کند. در میان پشتیبانان البارادی تعدادزیادی از ناسیونالیستههای چپ وجود دارند که در وجود وی یک الترناتیف غیر مذهبی ودر خور اعتماد را سراغ می بینند. موصوف در مصر از شهرت خوبی برخوردار استکه در انتخابات ریاست جمهوری که در سالروان برگزار میگردد، امکانات بهتری را در اختیار دارد.

و نیروهای مترقی؟

یک گروه چپ افراطی وجود دارد که در ترکیب آن از کمونیستهها تا بقایای ناصریزم شامل اند، ولی وزنه آن محدود است. در پهلوی آن یک نیروی چپ نوین که محصول مبارزات اجتماعی سالهای اخیر است، نیز بوجود آمده استکه این نیرو هم اکنون درآستانه نطفه گرفتن قرار دارد. برای نخستین بار در تاریخ جوان مصرمربوط به سالهای اخیر سندیکاهای مستقل نیز ظهور کرده اند.

هرگاهی اعتراضات اجتماعی پیوندی رابا اپوزیسیون واقعی سیاسی برقرار سازد، میتواند به تغییراتیکه در تونس ادامه دارد، بیانجامد. البته مصر ازین مسائل فاصله بزرگی دارد.

کیها هنوز هم از مبارک پشتیبانی میکنند؟

از زمان کودتای اتحاد افسران آزاد تحت رهبری جنرال علی محمد نجیب و دگروال جمال عبدالناصر در ماه جولای ۱۹۵۲ که بوسیله آن شاه فاروق اول سقوط داده شد و دولت شاهی از میان رفت، نیروهای مسلح، مرکز واقعی قدرت در مصر شدند. مبارک نیز از اردو میآید- وی جنرال قوای هوایی بود. ولی درهرحال پسرش جمال مبارک که پدر وی را با اشتیاق تمام به صفت جانشین خود در نظر دارد، آموزش بانکداری دیده است.

در قدمه های نخستین البته اردو فعالیت نخواهد کرد. ولی هر گاهی اعتراضات توده یی گسترش بیشتر یابد، اردو میتواند مبارک را خلع کند و یا وی را مجبور سازد تا قدرت را به پسرش میراث ندهد.

هر آنچه که میخواهد بوقوع پیوندد- ولی ما در حال حاضرشاهد موج اعتراضاتی هستیم که از تونس آغاز گردیده و از مصرگذشته و به اردن و حتی یمن ریشه دوانیده است و محرک آن قشرهای پائینی جامعه هستند. این امر امیدوار کننده است!